

HOOFSTUK 6: DIE REPRISTINERING² VAN DIE PLAASLIKE MISSIONÊRE GEMEENSAP – SAMEVATTENDE OPMERKINGE EN RIGLYNE

Die plaaslike missionêre gemeenskap in transformasie proses, en nou....

6.1 INLEIDEND

Du Rand (1985:55), soos aangehaal in hoofstuk 2, sê:

Gelowiges moet **mekaar herontdek** (*eie kursivering*) in die lig van die heilswerk van God in Jesus Christus. Ons ontdek mekaar **in Hom** wat die konstituerende waarborg vir die gemeenskap is. Die gelowiges het deel aan mekaar omdat hulle deel het aan Christus en daarom deel in die een geloof, een hoop, een liefde, een belydenis en een tafelgemeenskap met mekaar.

Hierdie aanhaling getuig van dit waaroor missionêre gemeentewees handel. Dit bevestig die **konstituering** van missionêre gemeentewees in die oë van die Skepper van die kerk. Dit klink of dit nie waar kan wees nie. Die aanhaling handel maar net oor die gelowiges wat in Christus “mekaar herontdek,” na mekaar met God se oë kyk. Hoe kan **dit** die **konstituering** van missionêre gemeentewees onderstreep en selfs bevestig?

Wanneer gelowiges mekaar in Christus, geïnspireer deur die Heilige Gees, herontdek, is die gevolg daarvan aangeteken in Handeling 2:47:

Die hele volk was hulle goedgesind. En die Here het elke dag mense wat gered word, by die gemeente gevoeg.

² Repristineer: Tradisie wat weer herstel is tot die oorspronklike bedoeling of toestand. Die kerk was 'n missionêre gemeenskap, die kerk moet dit net weer opnuut ontdek. Dit is nie nou iets nuut nie.

Hierdie herontdekking van mekaar in Christus getuig van `n wonderlike inspirerende missionêre karakter. Die aanhaling van Du Rand **versinnebeeld** verder ook dit waaroor hierdie studie handel. Dit handel nie oor die ontdekking van iets nuuts nie. “Daar is niks nuuts onder die son nie,” sal die Prediker digter beaam. Die hele studie handel oor dit wat reeds in die Begin, **begin** is, en in die eerste gemeente in Handeling, maar net weer herbevestig is.

God, `n God van gemeenskap, is die gemeenskapskeppende, -soekende en -daarstellende God. Die God wat bevestig, soos in hoofstuk 2 duidelik uitgelig is:

Verder het die Here God gesê: “Dit is nie goed dat die mens alleen is nie. Ek sal vir hom iemand maak...” (Gen 2:18).

In die verwerkliking van die ingeskape menslike behoefte na gemeenskap, word dit **net herontdek**, en speel die kleingroep soos in hoofstuk 5 duidelik uitgelig, net die rol van `n “voertuig” waarmee gemeenskap die beste geskep word binne die plaaslike gemeente.

Dit is dus nie die ontwikkeling van `n nuwe model, nuwe mode, nuwe gier en nuwe metode nie, maar **die repristinerings van die oue**, die ou bekende. Die ou wit paal, wat wit gehou word, deur dit oor en oor weer wit te verf (Hoofstuk 5:paragraaf).

Waarom is hierdie studie belangrik? Hoe nou verder? Wat maak `n gemeente/kerk (die NG Kerk), met al die inligting wat in die eerste vyf hoofstukke vervat is?

In antwoord op die bogenoemde vrae word begin by:

6.2 WAAROM IS DAAR `N DRINGENDE BEHOEFTE AAN GEMEENSKAP IN `N PLAASLIKE MISSIONÊRE GEMEENSKAP?

6.2.1 Begin by die BEGIN

In die antwoord op die vraag in die opskrif word daar in hoofstuk 2 van hierdie studie teruggekeer na **die Begin**. Dit is eintlik `n terugkeer na vóór die Begin, want dit is `n poging om te probeer verstaan, **Wie God** is. Om te verstaan Wie God is moet bely word dat God ewig is. Wanneer daar oor gemeenskap, en God as `n God van gemeenskap, `n gemeenskapskeppende en –soekende God gepraat word, moet altyd onthou word dat God **ewig is**. Enigiets wat dus sy ontstaan by God het, het ook nie **`n begin** of **`n einde** nie.

Die studie kan egter nie iets navors wat bestaan, maar waarvan daar nie `n duidelike **rekord** is nie. Hoe vors jy iets na wat soos God ewig is? Daarom begin die verstaan van gemeenskap by **die Begin**, soos wat dit opgeteken is in die eerste hoofstukke van die boek Genesis.

6.2.1.1 God is `n God van gemeenskap

Daar is duidelik aangetoon dat God `n God van gemeenskap is. Hy het nie die mens nodig om gemeenskap te ervaar nie. Daar was van alle ewigheid af liefde, gemeenskap en kommunikasie tussen die Persone van die Drie-eenheid. Sonder kommunikasie tussen twee of meer persone kan daar nie sprake wees van gemeenskap nie.

6.2.1.2 Die mens is geskape met die ingebore behoefte aan gemeenskap

Dat die mens geskape is na die beeld van God bevestig juis die gemeenskapskarakter van die mens. Die Here het by die skepping van die mens gesê:

God het die mens as sy verteenwoordiger, as beeld van God het Hy die mens geskep, man en vrou het Hy hulle geskep (Gen 1:27).

Vanaf die ontstaan van die mens het hulle in kommunaal gelewe, waar hulle gemeenskap met mekaar en met ander ervaar het. Dit is maar eers in die vorige eeu dat groot stede die reël eerder as die uitsondering geword het (Johnson & Johnson 1994:5)

6.2.1.3 Die donker tyd van gemeenskap

Die mens se behoefte aan gemeenskap het nie verdwyn ná die sondeval nie, maar dit is wel versteur. In Genesis 4-11 word 'n duidelike prentjie geteken van die donker tyd van die gemeenskap. Dit wys hoe die mens dan poog om sonder God te lewe deur sy eie gemeenskap daar te stel (Die stede wat gebou word en Babel). Die sondeval het 'n negatiewe gemeenskap tot stand gebring wat konflik, haat en verskeuring veroorsaak. 'n Mislukking van gemeenskap.

Die behoefte aan gemeenskap is nie weggeneem of verloor as gevolg van die sondeval nie.

6.2.1.4 Die tydelike herstel van gemeenskap in die Ou Testament

Die menslike poging om gemeenskap te herstel is onsuksesvol!

Die mense kan strukture daarstel (stede bou soos in Genesis 4-11), maar nie gemeenskap nie, en daarom is dit belangrik om daarop te wys:

Gemeenskap is nie natuurlik vir die mens ná die sondeval nie.

Gemeenskap tussen God en mens, is nie iets wat die mens van sy kant af kan begin nie. Gemeenskap, soos God dit bedoel het, kan ook nie werklik plaasvind waar Hy nie teenwoordig is nie.

God antwoord deur die roeping van Abraham tot voordeel van almal.

Dit word regdeur die Ou Testament duidelik dat die gemeenskap wat God in die Ou Testament moontlik gemaak het, net 'n tydelike herstel was. Die tydelik herstel waarvan die Ou Testament praat word in Hebreërs 10:11 duidelik beklemtoon:

Verder, elke priester staan dag vir dag sy diens en verrig, en bring elke keer weer dieselfde offers, wat tog nooit die sondes kan wegneem nie.

Indien **sonde** nie weggeneem kan word nie, is dit **onmoontlik** om in gemeenskap met die Skepper God te lewe. Dit is juis die keuse tot die sonde wat in die begin die verhouding tussen God en die mens verbreek het. Indien daar nie 'n volkome en permanente betaling vir die sondes van die mense sou kom nie, sou permanente herstel van gemeenskap tussen God en mens, en ook tussen die mense onderling **net nie** moontlik gewees het nie.

6.2.1.5 Christus is die konstituerende waarborg vir die herstel van gemeenskap

Die oomblik wanneer die gelowige se pad kruis met `n ander gelowige of selfs `n nog-nie-gelowige, moet onthou word dat Christus alleen die **konstituerende waarborg** van gemeenskap met die Vader is, en ook met die ander wat sy pad kruis. Die gelowige kan dit weet aangesien hy in Christus alleen vrygemaak word tot `n nuwe lewe. Dit maak die nuwe herstelde gemeenskap moontlik. In Christus word die mag van die sonde en die dood vernietig wat juis die struikelblok vir gemeenskap tussen God en mens en die mens onderling is.

Die herstel van gemeenskap in Christus is egter nog nie die gemeenskap soos wat dit oorspronklik bedoel was nie. Die oorspronklike gemeenskap met God was `n **sondelose een**. Christus kom betaal wel die volle prys vir die sonde, sodat mense wel ten volle verlos en in Christus vrygespreek is. Daar is egter nog steeds die uitsien na die finale verlossing (vgl Rom 8:19vv); `n sugting na iets beter, na dit wat God werklik bedoel het.

Die kerk wat die **verlossingsboodskap** verkondig, wat poog om gemeenskap te herstel tussen God en mens, en mense onderling, bied maar net `n venster op die Koninkryk van God, `n kykie, `n baie gebrekkige een van hoe dit eendag werklik gaan wees.

6.3 DIE GEMEENTE AS MISSIONÊRE GEMEENSAP IS MIDDE-IN `N TRANSFORMASIEPROSES

Gemeenskap en die behoefte daaraan is deur God daargestel, deur die sonde verbreek en in die Ou Testament tydelik herstel. In Christus is gemeenskap met die Vader en mekaar in beginsel herstel.

Hoe en waar word hierdie herskepping van gemeenskap gerealiseer?

Die gemeente is die plek waar gemeenskap op verskillende vlakke moet en kan realiseer. Die gemeente is egter besig om deur 'n transformasieproses te gaan.

6.3.1 Veranderinge in die NG Kerk as missionêre gemeenskap is sigbaar en onomkeerbaar

6.3.1.1 'n Transformasieproses vind plaas

In hoofstuk 3 (paragraaf 3) is op die volgende maniere prakties gewys hoe die veranderinge besig is om deur te suur in die gemeente:

a) Advertensies in die amptelike koerant van die kerk, Die Kerkbode

Deur verskillende advertensies in die Kerkbode aan te haal lees ons van die **verskillende spiritualiteite** wat daar vandag in gemeentes van die NG Kerk aanwesig is. Daar is nog steeds die tradisionele gemeentes, daar is gemeentes wat beweeg na 'n meer mistiese belewenis van lidmate. Verder is daar gemeentes wat weer oorbeweeg na 'n emosionele gevoelsbelewenis, en dan is daar gemeentes waar daar 'n balans van al hierdie bogenoemde elemente teenwoordig is.

b) Nuwe boeke dui ook daarop

Die boeke wat die afgelope jare verskyn het, soos wat in hoofstuk 3 aangedui

is, maak dit duidelik dat die transformasieproses besig is om plaas te vind. Dit is nie eers nodig om die boeke te lees nie, net die titels alleen is al voldoende om die bogenoemde waarheid te bevestig.

c) Daar is `n wêreldwye transformasieproses

Die invloed van die wêreldwye transformasie maak ook sy merk op die plaaslike kerk.

Al is hierdie beweging nie net noodwendig vanuit die hoofstroom kerke nie, kan nie ontken word nie. Daar word algemeen gebruik gemaak van kursusse, boeke en seminare om die verandering wêreldwyd sinvol te bestudeer en te beleef.

Al hoe meer leraars in die kerk maak van geleentehede gebruik om toegerus te word in terme van die hantering van die veranderinge. Hulle doen dit deurdat gemeentes hulle leraars stuur om op navorsings- en studietoere oorsee te gaan om die veranderinge, en die nuwe styl van bediening in gemeentes soos Willow Creek Community Church van Chicago, eerstehands te beleef. Daar is `n algemene honger na verandering, want die ou manier werk nie meer altyd nie.

Indien hierdie veranderinge net vanuit die perspektief van die NG Kerk beskrywe word, "...sal die perspektief van die geheel verloor word" (Hoofstuk 3 paragraaf 3). Die NG Kerk kan doodgewoon nie daarop aanspraak maak dat hy/sy die enigste bewaarder is van die "Gereformeerde" erfenis nie. Hierdie besondere en ryke erfenis word in perspektief gestel, en verryk met `n ander klem wat sigbaar is in onafhanklike gemeentes regdeur die wêreld.

In Hoofstuk 3 paragraaf 3.3.1.1 word daar dan verwys na `n aantal eras (of fases) wat aangedui kan word as kerklike ontwikkelinge oor die eeue geanaliseer word. Die eras word hier net genoem, naamlik:

Die Apostoliese Era (30-313nC);

Die Christendom Era (313nC-1963);

Die Tussentydse Era (1963 ev).

Mead (1991:68) sê:

We are at the front edges of the greatest transformation of the church that has occurred for 1,600 years. It is by far the greatest change...; it may eventually make the transformation of the Reformation like a ripple in a pond.

Gaan die kerk regtig die geleentheid aangryp om deel te wees van die hierdie transformasieproses, of gaan die kerk die geleentheid laat verbygaan deur besig te wees met sake wat nie die transformasie aanhelp nie, maar verhinder?

Die wêreldwye tendense wat aangewys word in hoofstuk 3 paragraaf 3.3.1.3 onderstreep die bogenoemde en bevestig die geleentheid wat die kerk het om te transformeer, maar altyd aan die hand van die Woord soos verstaan in die Gereformeerde erfenis van hierdie kerk, die NG Kerk.

Die kerk sal egter alleen hierdie transformering as `n geleentheid kan aangryp indien hulle weet:

6.3.2 Die kerk *is* soos Jesus *gestuur*

In Hoofstuk 3 paragraaf 3.5 word dit duidelik gewys met `n studie van gestuur-wees in die Johannes evangelie dat die kerk van vandag ook `n gestuurde gemeenskap is, en al hoe meer behoort te wees.

Die hele Christologie van die Johannes evangelie dui op die gestuur-wees van Jesus. Geen ander **Christologiese uitdrukking** kom so gereeld in die Johannes evangelie voor nie.

Daar is sewentien voorbeelde van "Hy wat my stuur," en ses voorbeelde van die uitdrukking "Die Vader wat my stuur." Dit stam van dieselfde woord af (pempo). Daar is ook vyftien uitdrukkings van die werkwoord apostellein (om uit te stuur) (Hoofstuk 3 paragraaf 3.5).

Vir Johannes gaan dit dus om die oordra van **Jesus se outoriteit en sending**. Die gemeente, as missionêre gemeenskap, moet Hom in die wêreld teenwoordig maak en verteenwoordig, soos wat hy Sy Vader in die wêreld verteenwoordig het. Dit sal **Sy bediening** van verlossing in hierdie wêreld kontinueer. Dit is belangrik om te beseef dat dit nie die begin van 'n nuwe taak is nie, maar slegs die kontinuering van die bestaande werk van die opgestane Here.

Johannes beperk nie die opdrag aan die dissipels deur hulle op **enige stadium apostels** te noem nie, want **hierdie groep** verteenwoordig vir hom die totale gemeenskap van gelowiges.

6.4 `N GEBALANSEERDE MISSIONÊRE GEMEENSAP VAN GELOWIGES

Dit is so dat gemeentes vandag beskrywe word as: "Tradisionele" of "Vernuwings" gemeentes. Daar word gepraat van "tradisionele-" en ook "vernuwings" -eredienste. Daar word selfs al hoe meer klem gelê op die mistieke, wat verloor is vanweë die Reformasie se reaksie teen die Roomse tradisie.

Die tyd is ook verby dat `n gemeente in die Kaap en een in Namibië se formaat van eredienste en aanbiddingstyle dieselfde is en lyk. Veranderinge het gekom om te bly, maar...

6.4.1 Verandering “van onder” en nie “van bo”

Die vraag het in Hoofstuk 4 paragraaf 4.2.1 ontstaan of hierdie veranderinge “van bo” (Ring, Sinode of Algemene Sinode), of “van onder” (gemeentelike vlak) geïnisieer is.

Die gegewens onderstreep die feit dat veranderinge nie regtig meer “van bo” plaasvind” nie, maar “van onder.” Dit moet nie as negatief beskou word nie, maar as `n positiewe ontwikkeling in die “herontdekking van die plaaslike missionêre gemeente.”

Daar is in die hoofstroom kerke opnuut:

6.4.2 `n Herontdekking van die waarde van die **plaaslike gemeente** as missionêre gemeenskap

In Hoofstuk 4 paragraaf 4.2 is hierdie herontdekking beklemtoon. Dit wat uitgestaan het, kan met die volgende saamgevat word:

- Die plaaslike gemeente se roeping om `n missionêre gemeenskap van gelowiges te wees ontstaan uit die hart van God.

Bosch (1991:392) sê:

Mission has its origin in the heart of God. God is a fountain of

sending love. This is the deepest source of mission. It is impossible to penetrate deeper still; there is mission because God loves people.

Die Drie-Enige God is in Sy wese `n missionêre God wat betrokke is by die wêreld en by sy mense. Sending is dus nie primêre `n aktiwiteit van die kerk nie, maar is vanuit die Wese van God gebore. "There is a church because there is mission, not vice versa" (Aagaard soos aangehaal in Bosch 1991:390).

Wanneer sending as missio Dei beskrywe word, dan word die klem nie meer op die ekklesiologie of soteriologie gelê nie, maar dit word geplaas in "...the doctrine of the Trinity..." (Bosch 1991:490).

- Dit is sending deur die plaaslike gemeente (missionêre gemeenskap) na die wêreld.
- Die plaaslike missionêre gemeenskap word deur die getuienis van die gewone gelowige gedra.

In hoofstuk 4 (paragraaf 4.2.1.1) kom ook die volgende duidelik na vore:

Die oplewing van die plaaslike gemeente loop hand aan hand met die herontdekking en vernuwning van dit wat essensieel is tot die Christelike geloof - dit is die **amp van die gewone gelowige**, die mense van God, of anders gestel die liggaam van Christus. Elke lid van die liggaam van Christus het `n gelyke toegang tot die Woord van God en tot die teenwoordigheid van God, daarom is daar nie onderskeiding in die belangrikheid van die dienswerk van die verskillende dele van die liggaam nie.

Die kerk van Jesus Christus is `n **vrywillig intensionele organisasie**. Dit het ontstaan as gevolg van die roeping deur Jesus Christus. Sy werk op aarde moet voortgesit word deur die gelowiges. Hy het die keuse gemaak om die Koninkryk van God primêr deur die dienswerk van vrywilligers te bevorder. Met Christus as die hoof van die kerk is `n nuwe dispensasie gebore waar elke

gelowige `n bedienaar is.

Die plaaslike missionêre gemeenskap **sal nie langer alleen sinvol funksioneer** in die loop van vergaderinge nie, maar wanneer die gewone gelowiges **bemagtig** en **uitgestuur** word vir die taak waarvoor Christus hulle gekies het.

6.4.3 Gemeentes gedryf of doelgedrewe

Die plaaslike gemeente as missionêre gemeenskap moet die keuse maak om nie gedryf te word nie, maar om doelgedrewe te wees. Wat is die verskil?

In Hoofstuk 4 (paragrafe 4.3 en 4.4) word die onderskeid duidelik getrek. In kort lê die onderskeid in balans. Wat word daardeur bedoel?

Wanneer `n gemeente gedryf word deur iets, dan is daar gewoonlik `n keuse om `n sekere aspek as prioriteit bo die ander te sien. So kan “Gereformeerdes” `n keuse maak, om vas te hou aan die oorgelewerde leer en gebruike, as bewaarders van die waarheid van die Reformasie. Sodoende word vergeet dat die keuse van Gereformeerde wees eintlik die **voortdurende Reformasie** is, natuurlik aan die hand van die Skrif as enigste onfeilbare, onveranderbare en ononderhandelbare rigsgnoer vir transformasie.

So kan gemeentes gedryf word deur:

- Tradisie;
- Persoonlikhede;
- Finansies;
- Programme;
- Geboue;

- Geleenthede;
- Nog-nie-gelowiges;
- Skuld;
- Of selfs `n skuldkompleks.

Die keuse wat die plaaslike missionêre gemeenskap egter behoort te maak is om **doelgedrewe** te wees. Doelgedrewe gemeentes lê die klem op:

- Kerugma (Verkondiging);
- Diakonia (bediening, diens);
- Koinonia (Gemeenskap);
- Leitourgia (die openbare aanbidding van God).

Kerugma kan verder onderskei word in die getuienis (evangelisering) en onderrig (Didache) verantwoordelikheid van die plaaslike missionêre gemeenskap.

Die bogenoemde vyf terreine word dus **die doelwitte** wat die plaaslike missionêre gemeenskap nastreef.

Die plaaslike missionêre gemeenskap moet nie net doelgedrewe wees nie, maar moet `n **gebalanseerde doelgedrewe** gemeenskap wees. Dit word gerealiseer deur balans na te jaag in al vyf die bogenoemde doelwitte (Vgl paragraaf 4.4.1 ev in Hoofstuk 4 vir `n volledige bespreking van die belangrikheid van gebalanseerd wees in die plaaslike missionêre gemeenskap).

Die geskiedenis het dit oor en oor bewys dat kerke wat een doel ten koste van die ander oorbeklemtoon, ongebalanseerd is. Hulle is sterk wat een terrein aanbetref, maar verwaarloos die ander. Om `n gesonde, gelukkige gemeente te wees, is dit nodig dat daar balans sal wees tussen al vyf doelwitte wat daar vir die kerk is. Alleen wanneer `n gemeente gebalanseerd is (`n doelgedrewe

missionêre gemeenskap), sal die gemeente gesond wees. Die gevolg sal **groei** in die gemeente wees, geestelike, sowel as numeriese groei.

6.5 DIE KLEINGROEPBEDIENING IS DIE BESTE VOERTUIG VIR DIE REALISERING VAN KOINONIA EN DIE BEVORDERING VAN BALANS

Om die koinonia te realiseer (wat in hoofstuk 2 gefundeer is); die veranderinge wat besig is om plaas te vind te bestuur (sien Hoofstuk 3); om `n plaaslike missionêre gemeenskap te word wat gebalanseerd is (Hoofstuk 4); is `n voertuig nodig (en dit is in Hoofstuk 5 bespreek).

`n Missionêre gemeente kan nie sonder gemeenskap nie, en die kleingroepe is die voertuig om dit te implementeer.

6.5.1 Wat is die praktiese implikasie van bogenoemde argument?

6.5.1.1 Verandering

Indien die resultate van die navorsing wat in hierdie studie gedoen is, prakties toegepas moet word in die plaaslike missionêre gemeenskap, is die **eerste stap** om te besef:

Verandering is nie noodwendig iets nuuts nie!

Hoekom is dit belangrik om hier te begin?

- Hierdie “verandering” is eintlik maar `n herontdekking van die volgende:
 - Die mens is geskape met die behoefte na gemeenskap;
 - Die mens is nog altyd `n kleingroepwese;
 - Die mens funksioneer die beste in kleiner groepe;
 - Kleingroepe is `n goeie voertuig om die ingeskape behoefte aan koinonia binne die plaaslike missionêre gemeenskap te bestuur en te laat gebeur.
- Hierdie “verandering” is die respristinering van die oorspronklike bedoeling van die mens as gemeenskapswese.

Die leraar en die gemeente wat die kleingroepbediening binne hulle gemeente wil implementeer, en sodoende wil help met die realisering van koinonia, en bydrae tot die herontdekking van die gemeente se missionêre karakter, sal baie wys wees om dit nie as **iets nuuts** voor te hou nie. Hulle kan dit wel op `n **vars, kreatiewe**, wyse aanbied binne gemeente verband.

Dit is nie veranderinge in die gemeente wat weerstand en negatiwiteit ontmoet nie, maar die **bestuur van die veranderingsproses**.

6.5.1.2 Die verstaan van koinonia

Indien die **eerste stap** in die praktiese implementering van hierdie studie die besef is dat dit belangrik is om veranderinge te bestuur, dan is die **tweede stap**: om koinonia te verstaan.

Hoe kan elke leraar en gemeente hulle lidmate help om koinonia te verstaan?

- a) Bestudeer en implementeer die Ou en Nuwe Testamentiese gegewens oor koinonia (Hoofstuk 2)

- So `n **in diepte studie** van die Ou en Nuwe Testamentiese perspektiewe op koinonia begin by:
 - God-Drie-Enig, die Skepper van koinonia;
 - Die skepping;
 - Die sondeval;
 - Die donkertyd van koinonia (Gen 4-11);
 - God se tydelike herstel in die roeping van Abram (Gen 12 ev);
 - Die wonderlike herstel in Christus;
 - Die uitsien na die volkome herstel met die wederkoms van Christus.
- **Preek** en **bespreek** herhaaldelik hierdie beginsels, totdat die lidmate verstaan dat elkeen gemaak is met `n ingeskape behoefte na koinonia.
- Help die senior leierskap binne gemeenteverband om self te besef dat dit nie **iets nuuts** is nie, maar `n ruimte skep vir **die Godgegewe behoefte** wat daar in elkeen is wat na die beeld van die Lewende God gemaak is.
- Die hele doel is om saam met die herontdekking en bestuur van koinonia nooit die **missionêre karakter** van die plaaslike gemeente uit die oog te verloor nie.

b) Begin met wat daar is

Hierdie waarheid kan nie genoeg **onderstreep** word nie.

Telkens is daar leraars en lidmate wat beweer: “Ons sukkel om ons kleingroepe aan die gang te kry. Die mense wil nie inskakel nie, dit werk nie en ons weet nie of dit ooit sal werk nie.”

Die belangrike vraag is: hoeveel groepe is daar in julle gemeente? Hierop is daar gewoonlik die reaksie dat daar twee tot vyf, miskien selfs meer is, maar dat dit net nie wil groei soos dit behoort te groei nie. Sommige sê selfs dat hulle op `n stadium meer groepe gehad het, maar dat dit nie groei soos wat daar in die literatuur en op seminare beweer word nie.

Een van die belangrikste vrae wat iemand kan vra wat met 'n kleingroepbediening wil begin, is:

i) Wat het ons alreeds?

Die antwoord op die vraag skakel 'n hele klomp misverstande uit aangaande die kleingroepbediening. Dit is 'n misverstand om net sekere groepe te erken as deel van 'n gemeente se kleingroepbediening.

Elke gemeente behoort navorsing te doen oor watter groepe reeds in die gemeente aanwesig is. Daar is gewoonlik:

- Die kerkraad ('n groep, of dalk selfs meer groepe indien van 'n nuwe werkswyse gebruik word);
- Die Bestuurskommissie (dagbestuur, dit word verskillend benaam);
- Bestaande Bybelstudie groepe;
- Die kategese (Graad 1-12);
- Kommissies (of met nuwe benaminge);
- Diensgroepe (voorbeeld: musiekbediening);
- Bidure of bidgroepe;
- Taakspanne (wat daar is vir 'n spesifieke tydsduur, en saak, om 'n spesifieke projek af te handel);
- Belangegroepe;
- Groepe wat voortgaande toerusting deurloop.

Indien die bogenoemde ingedagte gehou word, dan het die gemiddelde gemeente alreeds ongeveer tien of selfs meer groepe tot sy wat funksioneer. Hierdie groepe se leiers kan toegerus word om:

- te verstaan dat die kleingroepe daar is om die klimaat van koinonia in die gemeente te help realiseer en te skep;
- te verstaan dat koinonia geskep is, en in ons ingeplant is, aangesien ons **Beelddraers** van die Lewende God is, wat ons gemaak het;
- beginsels aan te leer wat ons kan help in sinvolle, koinonia-skeppende en missionêr gerigte kleingroepe te help vestig en lei;
- kleingroepe te sien as die voertuig wat **koinonia** kan help skep en nie as die einddoel vir koinonia nie; om met ander woorde `n visie vir koinonia te ontwikkel en nie vir groepe nie;
- te verstaan dat ander byeenkomste ook koinonia kan skep, maar nie so sinvol soos die kleingroepbediening nie;
- ruimte te gee vir lidmate wat nie by die kleingroepbediening wil inskakel nie;
- om altyd te onthou die voorbeeld wat ons najaag is die Een van die Drie-Enige God, Vader, Seun en Heilige Gees wat van ewigheid af onderlinge koinonia ervaar het en altyd sal ervaar.

c) Begin die bediening aangesien elkeen dit self nodig het

Waarom die kleingroepbediening?

Daar is baie motivering wat as antwoord op die vraag gegee kan word, almal sekerlik legitiem. Die belangrikste rede is nie;

- Omdat almal dit doen nie;
- Omdat dit werk nie;
- Aangesien dit die nuutste metode vir bediening is nie.

Die belangrikste rede is doodgewoon:

Begin die kleingroepbediening aangesien jy dit self nodig het!

6.6 DIE SKEP VAN GESELLIGHEID

In die Afrikaanse taal word deesdae gebruik gemaak van woorde in Engels wat iets sê van wat ons in Afrikaans verstaan, maar net (nog) nie die woorde gevind het om dit so duidelik te beskrywe nie. Een so `n woord is “commitment.” Daar is ook ander.

Tydens `n gesprek met `n Engelssprekende persoon maak hy die volgende opmerking: “There is one word in Afrikaans that we don’t have, and that is the word ‘geselligheid....’”

Eintlik sê “geselligheid,” alles wat gesê wil word aangaande `n plaaslike missionêre gemeenskap van gelowiges **wat koinonia** wil skep. Dit breek vir die verstaan van koinonia op `n besondere wyse oop.

Geselligheid vertel van:

- Warmte wat teenwoordig is en behoort te wees in `n plaaslike missionêre gemeenskap;
- `n klimaat van omgee wat teenwoordig is en behoort te wees;
- die tekort aan geselligheid binne gemeentes - en dan **gaan soek** lidmate dit soms op `n ander plek;
- preke wat soms negatief beleef word, nie omdat die preke swak is nie, maar aangesien `n atmosfeer van geselligheid ontbreek;
- `n verwelkomende atmosfeer, selfs vir vreemdelinge en nog-nie-gelowiges;
- `n inklusiewe gesindheid en nie `n uitsluitende, kliekvormige een nie;

Dalk is hierdie die belangrikste riglyn wat onthou moet word:

Skep `n gesellige atmosfeer in die plaaslike missionêre gemeenskap van gelowiges.

6.7 `N LAASTE WOORD

Hierdie studie het my laat droom. Droom oor die NG Kerk teenoor wie ek geweldig baie krities geraak het as gevolg van die studies, maar aan die einde weer leer liefkry en opnuut leer waardeer het.

Daarom wil ek as navorser afsluit met my droom vir die kerk, die NG Kerk. Die droom begin ek met my definisie en terselfdertyd ook my visie vir die kleingroepbediening.

Ek droom van `n plek, `n gemeente:

- waar die hart (die gesindheid van God) tuis is;
- waar nog-nie-gelowiges hulle kritiese vra oor God, die kerk en die wêreld kan vra, sonder om veroordeling te ervaar;
- waar mense sal leer om agter hulle vyeblare³ uit te kruip en te leer om mekaar onvoorwaardelik lief te hê en te vertrou;
- waar Jesus se liefde aan die wêreld sigbaar sal word deur ons liefde vir mekaar en vir die res van God se skepping;
- waar lidmate en nog-nie-gelowiges saam in kleingroepe sal vergader en vir mekaar, hulle gemeenskap, land en res van die wêreld omgee;

My droom is `n groter droom, `n droom van `n kerk, die NG Kerk wat saam met ander kerke `n verskil maak in Suider Afrika, Afrika en die res van die wêreld.

³ Vyeblare (klere) steek nie ons liggame weg nie. Ons kruip ook met ons diepste geheime en seer weg agter ons vyeblare.